

korn, foruden med Halvdelen af de i Overeensstemmelse med Forordningen 29de Septem-ber 1841 § 17 Lit. d opgiorte Beløb af hvert Aints Hartkorn.

§ 2.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste April d. A.

H. P. Hansen: Jeg vil kun tillade mig at bemærke, at, som det sees af Folkethingets Forhandlinger, er Initiativet til dette Lovforslag fremkommet fra det Udvalg, der i Folkethinget er nedsat i Anledning af den forelagte Finantslov. Det forekommer mig dog, at det havde været mere ønskeligt ogsaa med Hensyn til de Bestemmelser, som dette Thing skal tage om denne Lov, at Initiativet eller Forlangendet var udgaaet fra Regjeringen om at erholde en saadan Bemyndigelse til at opkræve Skatter og afholde Statens løbende Udgifter indtil Finantsloven for 1850—51 kan vedtages. Dette Thing befunder sig nemlig i den Stilling, at det slet ikke kan gaae ind paa nogen Undersøgelse af de finantsielle Forhold, og det er altsaa den absolute Nødvendighed, der vistnok maa erkjendes at tale derfor, der maa gjøre, at man maa tiltræde dette Lovforslag. Jeg troer ogsaa, det er den Form, der finder Sted i andre constitutionelle Stater, at naar Regjeringen maa forlange en Bemyndigelse, forinden Skatteloven eller andre Love kunne vedtages, udgaaer dette fra Regjeringen. Det er dog kun en formel Bemærkning, men jeg har troet at burde udtale den. Jeg skal, da jeg dog i denne Anledning har reist mig, tillade mig, forsaavidt selve Lovforslaget angaaer, at gjøre et Par Bemærkninger. Naar det deri hedder: „bemyndiges Regjeringen til foreløbigt at afholde de nødvendige løbende Afgifter,“ forekommer det mig, at man ikke kan sige, at disse Udgifter foreløbigt skulle afholdes, men de maa endelig afholdes; Embedsmænds Lønninger, Renter og andre Forpligtelser, der paahvile Staten, maae endelig afholdes og udredes af Statskassen. Dernæst kommer den Bestemmelse til i Forslaget „at disse Udgifter skulle udredes efter de hidtil gjældende Regler, dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opførte i det Forslag til Finantsloven, der er Rigs-

dagen forelagt, ikke overskrives.“ Det forekommer mig, at denne Bestemmelse i Lovforslaget i alt Fald bliver noget uklar. Paa den ene Side berettiger den til at afholde de løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, paa den anden Side maae de Hovedsummer og særskilte Poster, som findes i Lovforslaget, ikke overskrives. De hidtil gjældende Regler ere for største Delen Rigsdagen ubekjendte; og det forekommer mig, at der ogsaa i denne Henseende er noget Uklart i Loven. Jeg seer vel, at disse Betragtninger ikke kunne lede til, at Sagen paa sit nærværende Stadium kan opfattes, men jeg har troet ikke at burde tilbageholde dette. Jeg vil endelig, med Hensyn til Sagens Ansættelse, skjøndt det jo vistnok er nødvendigt, at denne Sag fremmes med det størst mulige Hastværk og med Tilfredsættelse af Regulativet, dog tillade mig at ytre som et Duffe, at man, uagtet Tiden er saa nær forestaaende, dog vilde, ligesom det skeete ved en anden Sag, som ogsaa angik Finantserne, nemlig den om Statslaanet, bestemme den Tid, som skal være mellem de forskjellige Læsninger, idetmindste til een Dag. Det forekommer mig, at det ellers let kunde faae Udseende af altfor stor Hastighed, hvis i en saa høist vigtig Sag endnu idag anden Læsning fandt Sted, og maaskee imorgen 3die Læsning, og jeg skjøner heller ikke, der kan være nogen absolut Nødvendighed tilføede derfor. Jeg skal kun i den Henseende tillade mig at bemærke, at denne Lov om Statslaanet, saaledes som den er affattet, blev vedtaget i Landstinget den 9de Marts, endnu samme Dag blev forelagt til Hans Majestæts allerhøieste Stadfæstelse, allerede den 14de var bekjendt i London, og allerede den 16de blev Laanet udbudt paa Londons Børs. Skjødt man maaskee kan sige, at Communicationen med London er hurtigere end til de forskjellige Dele af Riget, saa mener jeg dog, at, hvis Lovforslaget kunde blive vedtaget paa Tirsdag, vil der til den 1ste April dog blive 5 Dage, i hvilke det dog vel maa kunne være muligt, at den kan blive bekendt rundt om i Riget, om man ogsaa skulde træffe overordentlige Forholdsregler i den Henseende. For mig stiller Sagen sig saaledes, at jeg ikke anseer denne overordentlige Hastighed for ønskelig, naar der ikke er en absolut Nød-